

ser. Man forlader dem tidligt. En massiv del af de ansatte går meget tidligere end den øvrige befolkning på førtidspension. Det er klare fare-signaler om, at der er et vældig dårligt psykisk og fysisk arbejdsmiljø i landets fængsler.

Så signalererne er sådan set klare, og vi var nogle, der nok havde forventet, da vi behandlede strafs-kærperne sidste år, at der allerede da var kommet nogle signaler fra regeringen om, hvad konsekvenserne skulle have været for kriminalforsorgen.

Det, der er mit spørgsmål, er: Kan man nu, når ministeren er enig i, at signalererne er så klare, så forvente, at ministeren vil indgå i et samarbejde, hvor vi lægger sporene til en langsigtet strategi for udviklingen af bedre arbejdsforhold for de ansatte i kriminalforsorgen?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Fru Lissa Mathiasen spørger, om vi ikke er enige om, at vi skal gøre, hvad vi kan for at skabe mere tryghed. Jo, det er vi enige om, og derfor er jeg også glad for, at der er så mange gode initiativer i gang.

For så vidt angår spørgsmålet om belægningsprocent osv., er der jo også kun grund til at glæde sig over, at ud over den flerårsaftale, vi har, har regeringen også selvstændigt sikret sig, at der bliver endnu flere pladser til rådighed, så vi kan komme ned på den almindelige, og man kan sige acceptable belægningsprocent og ikke køre med de over hundrede procents belægnings, som desværre har været tilfældet alt for mange gange.

Fru Lissa Mathiasen sætter også spørgsmålstegn ved den spareplan, som man i kriminalforsorgen er blevet enig om at gennemføre. Spareplanen er jo nødvendig – det er også svar til hr. Per Dalggaard – for at forliget bliver overholdt, og jeg tror, vi alle sammen sagtens kan forstå, at det for de ansatte og for alle, der er involveret i det, er ganske ubehageligt at skulle være udsat for så skræppe sparekrav. Men alle bakker op om planen.

Selv om jeg kan give hr. Per Dalggaard ret i, at der for nogle personalegrupper er tale om et særlig udsat arbejde, synes jeg, man må respektere, at det her er en plan, som man i et kollektiv er blevet enig om, og jeg mener derfor, at vores opgave så også er at bakke op om det initiativ, der er taget til at sikre, at spareplanen bliver ført ud i livet.

For så vidt angår ledige pladser, er det klart regeringens holdning, at pladserne skal udnyt-

tes. Det har vi klart tilkendegivet. Det har jeg også tilkendegivet skriftligt over for bl.a. fru Lissa Mathiasen og her sagt, at såfremt kriminalforsorgen ikke selv er i stand til at løse problemet, er regeringen villig til at se på det. Men som udgangspunkt er det noget, som vi har en forhåbning om kan løses internt.

Kl. 15.55

Til hr. Morten Bødskov må jeg sige – nu kom hr. Morten Bødskov meget sent ind i spørgetiden – at jeg nævnte faktisk mange konkrete ting, der allerede er igangsat. Jeg tror, jeg nævnte seks konkrete ting. Der er en arbejdsgruppe, der behandler spørgsmål omkring vold og trusler, som er i deres rapport bare i første kvartal 2003.

Så jeg skal beklage, at hr. Morten Bødskov ikke hørte den første besvarelse af mit spørgsmål. Men jeg kan bekræfte, og det har jeg også tilkendegivet over for alle Folketingets partier, at jeg mener, at vi skal prøve at lægge sporene til fremtidens kriminalforsorg ved at afholde møder her i løbet af foråret, hvor en lang række af de temaer, vi er optaget af, f.eks. behandling, men også andre temaer, kan blive behandlet, og hvor alle Folketingets partier har en mulighed for at indgå i drøftelserne om, hvordan politiken skal se ud.

Et andet område, der også er væsentligt, er f.eks. spørgsmålet om folk, der fortsætter deres kriminalitet inden for murene, sidder og forhandler med mobiltelefon og andre af den slags sager, som er meget krænkende for retsfølelsen. Og der synes jeg, det er væsentligt, at vi, alle Folketingets partier, i en, man kan sige, glad, men også i en positiv politisk atmosfære prøver at tale om: Hvad er det for en kriminalforsorg, vi skal have? Hvad kan vi gøre for at afhjælpe problemerne?

Morten Bødskov (S):

Jeg kan berolige justitsministeren med, at jeg hørte det fulde svar, og det var også derfor, jeg spurgte. Mit spørgsmål er bare det: Når nu justitsministeren er enig i, at der er alle de her faresignaler, flere overfald, det psykiske og fysiske arbejdsmiljø i landets fængsler er meget, meget dårligt, kunne det så tænkes – og jeg respekterer de meget gode initiativer, der er sat i værk – at justitsministeren ville være klar til at indgå et samarbejde med Folketingets partier med det mål at sikre en langsigtet strategi for udvikling af et bedre arbejdsmiljø i landets fængsler?

Det, der er pointen, er jo, at den strategi jo også skal ses i lyset af de strafs-kærper, som